

Kerjääminen kiellettävä?

Suomi on tätä nykyä itsekäs ja kova yhteiskunta. Vielä joku vuosi sitten olisi ollut aivan mahdoton ajatuskin, että pohjoismaisen hyvinvointivaltion pääministeri vetoaisi julkisuudessa kansalaisiin, etteivät nämä antaisi vierasmaalaisille köyhille rahaa.

Ikävä kyllä ajan henki on nyt se, että moinen uskomaton lausunto ei kohua liiemmälti herätä. Poliittisesti korrektein puheen raja on siirtynyt muutaman askelman alemmas.

Pääministeri ja sisäministeri toimivat kerjäämiskiellon aikaansaamiseksi. Linjaksi on siis valittu eurooppalaisen ongelman piilottaminen kansallisesti. Se kertoo synkkää kieltä poliitikkojemme näköalattomuudesta ja ongelmanratkaisukyvystä. Johtajille ei ole uskottu valtaa, jotta he siivoaisivat ongelmia maton alle. Päinvastoin.

Väitteet, joiden mukaan romanikerjäläiset olisivat järjestäytyneen rikollisuuden uhreja, joiden tienestit menevät mafiapomojen pankkatileille, ovat jääneet todisteita vaille. Amnesty International ja muut järjestöt eivät ole yrityksistään huolimatta löytäneet kerjäämisen taustalta ihmiskauppaan tai muuhun rikollisuuteen viittaavia faktoja.

Jos tällaisia faktoja kuitenkin löytyisi, muuttuisi tilanne pääministerin kannalta vielä pahemmaksi. Suomen ihmiskaupan vastainen toimenpideohjel-

ma nimittäin edellyttää, että ihmiskaupan uhreja autetaan. Kriisiavun sekä sosiaali- ja terveystal-

Kerjäämis-kiellon

suunnittelu kertoo karua kieltä nykyaajasta.

luvjen tarjoamisen lisäksi viranomais-

ten velvollisuutena olisi laittaa ihmiskaupan uhrit heti suojeluun ja varmistaa heidän turvallisuutensa tutkinnan ja oikeudenkäyntien ajaksi ja myös pitkään sen jälkeen.

Valittu maton alle lakaisu -linja on siis erityisen väärä, jos oikeasti ilmenee, että kyseessä on ihmiskauppa. Toisaalta jo epäily ihmis-

kaupasta oikeuttaa uhrin pääsemään mainit-

tun auttamisjärjestelmän piiriin. Näin ollen

voisi ajatella, että pelkkä pääministerin taan-

nainen lausunto riittää tuomaan Suomen val-

tiolle auttamisvelvollisuuden.

Kerjäämiseen liittyy monia kiinnostavia filosofisia, sosiaalisia, teologisia ym. kysymyksiä. Niihin sen syvemmälle menemättä voi tähän ikään kuin jälkikirjoituksena avata näkymän 1400-luvulle ja Rauman kaupungin syntyvaiheisiin: Kaupungin ja fransiskaani-
luostarin perustaminen kulkivat käsi kädessä. Fransiskaanien oma luostarisääntö kielsi maallisen omaisuuden omistamisen. Ihanteena olivat köyhyys ja kerjäläisenä eläminen. Luostarin rakentaminen, toiminnassa pitäminen ja munkkien hengissä pysyminen perustuivat siis kerjäämiseen ja paikallisten ihmisten hyväntahtoisuuteen, almujen antamiseen. Onneksi kerjuukieltoa ei tuolloin ollut, olisi voinut jäädä yksi hieno merikaupunki syntymättä.